

ปรีบุรณในพระคริสต์

Lesson 10 for March 7, 2026

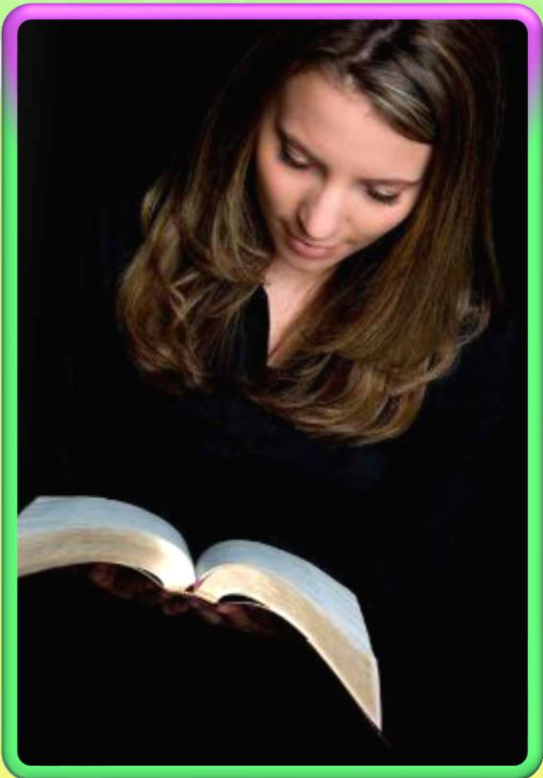
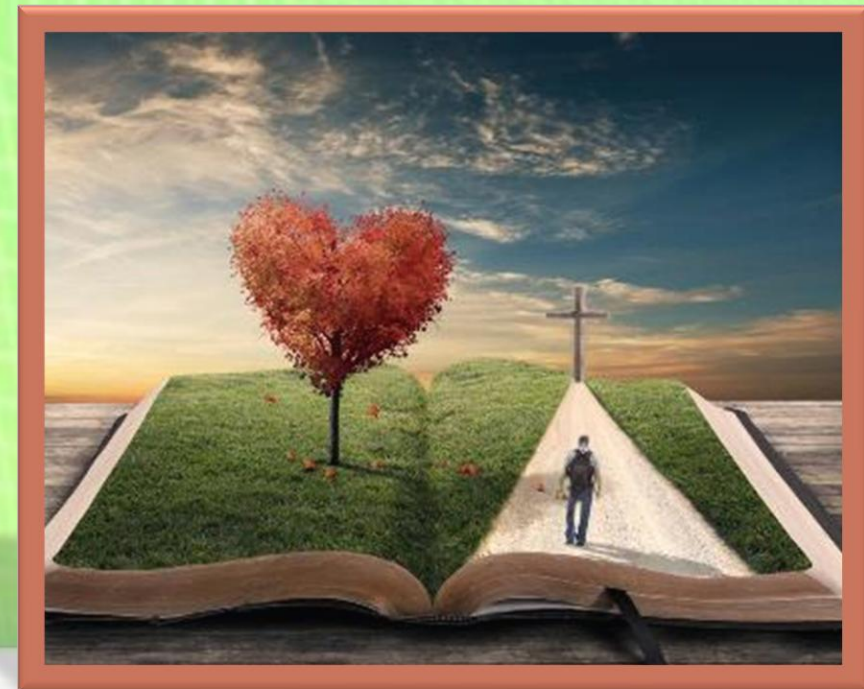
“เพราะฉะนั้นอย่าให้ใครพิพากษาท่านทั้งหลาย
ในเรื่องการกิน การดื่ม ในเรื่องเทศกาล หรือวัน
ต้นเดือน หรือวันสะบาโต สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงา
ของสิ่งที่มาในภายหลัง แต่ตัวจริงคือพระคริสต์”
โคโลสี 2:16, 17,

ความเชื่อในพระเยซูนำมาซึ่งประโยชน์มากมายแก่เรา นอกจากการได้รับการอภัยบาปแล้ว เรายังได้รับความปลอบโยน สติปัญญา และอื่นๆ อีกมากมาย

เปาโลเชิญชวนให้เราหยั่งรากในความเชื่อนั้น เพื่อเราจะได้เป็นต้นไม้ที่ออกผลดีเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า

นอกจากนี้ เปาโลยังเตือนเราถึงวิธีการหยั่งราก: ไม่ใช่บนพื้นฐานของปรัชญาและทฤษฎีของมนุษย์ แต่บนพื้นฐานของพระวาทะของพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่เท่านั้น

ประโยชน์ของความเชื่อ:

- ➔ การปลอบโยน, การสรรเสริญ และความเป็นระเบียบ (โคโลสี 2:1-5)
- ➔ หยั่งรากในพระคริสต์ (โคโลสี 2:6-8)
- ➔ บัญญัติที่เขียนไว้บนกางเขนของพระองค์ (โคโลสี 2:9-15)

ปัญหาที่ทำให้ความเชื่อสั่นคลอน:

- ➔ วันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์, วันขึ้นคำ และวันสะบาโต (โคโลสี 2:16-19)
- ➔ บัญญัติของมนุษย์ (โคโลสี 2:20-23)

ประโยชน์ของความเชื่อ

“แต่จะพบปัญญาได้ที่ไหน?
และความเข้าใจอยู่ที่ไหน?
(โยบ Job 28:12)

ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุก
อย่างซ่อนอยู่ในพระองค์
(โคโลสี 2:3)

การปลอบโยน, การสรรเสริญ, และความเป็นระเบียบ

“เพราะว่าถึงแม้ตัวข้าพเจ้าไม่อยู่ แต่ใจก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และมีความชื่นชมยินดีที่เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของพวกท่านในพระคริสต์” (โคโลสี 2:5)

แม้ว่าเปาโลจะไม่รู้จักคริสตจักรในเมืองโคโลสีเป็นการส่วนตัว แต่เขาก็รู้ว่าคริสตจักรนั้นกำลังถูกคุกคามด้วยคำสอนเท็จ (โคโลสี 2:1, 4)

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเขียนจดหมายถึงพวกเขาด้วยจุดประสงค์ที่ชัดเจนสามประการที่จะช่วยให้พวกเขารับมือกับอันตรายนี้ได้ (โคโลสี 2:2):

พวกเขาจะได้รับการหนุนใจในจิตใจ

และรวมกันเป็นหนึ่งเดียวในความรัก

เพื่อพวกเขาจะได้มีทรัพย์สินสมบัติแห่งความเข้าใจอย่างครบถ้วน

เพื่อพวกเขาจะได้รู้จักความ
ลึกลับของพระเจ้า คือ พระ
คริสต์

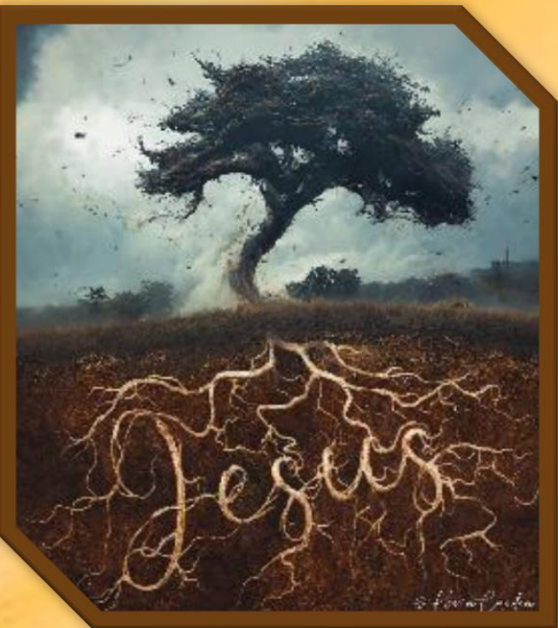

ก่อนที่จะระบุคำสอนเท็จนั้น มีคำชมสองประการสำหรับชาวโคโลสี คือ พวกเขามีระเบียบวินัยที่ดี และพวกเขามั่นคงในความเชื่อ (โคโลสี 2:5)

“ระเบียบวินัย” ที่เปาโลกล่าวถึงในที่นี้ หมายถึง ระเบียบวินัยในการนมัสการและในกิจกรรมต่างๆ ของคริสตจักร ต้องมีผู้นำและการแบ่งความรับผิดชอบ กิจกรรมต่างๆ ต้องดำเนินการด้วยความเหมาะสมและอื่นๆ สิ่งนี้จะส่งผลให้การประกาศพระกิตติคุณดีขึ้นและจะปกป้องพวกเขาจากความผิดพลาดบางประการ

หยั่งรากในพระคริสต์

“จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น”
(โคโลสี 2:7)

เราได้รับความรอดโดยการยอมรับพระองค์ ไม่ใช่โดยการยอมรับหลักคำสอน (โคโลสี 2:6) อย่างไรก็ตาม หลักคำสอนก็มีความสำคัญเช่นกัน เปาโลจึงกำชับให้เราดำเนินชีวิตในพระคริสต์ “ตามที่ท่านได้รับการสอนมา” (โคโลสี 2:7b)

เมื่อเราดำเนินชีวิตกับพระเยซู เราก็หยั่งรากลึกในพระองค์ เราเป็นเหมือน “ต้นไม้ที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับเกียรติ” (อิสยาห์ 61:3) เราเป็น “ต้นไม้” ที่ยึดมั่นในพระเยซูและคำสอนของพระองค์ (สดุดี 1:3)

ตอนนี้ มีหลักคำสอน
อยู่สองประเภท

ตามคำสอนของพระคริสต์ที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์

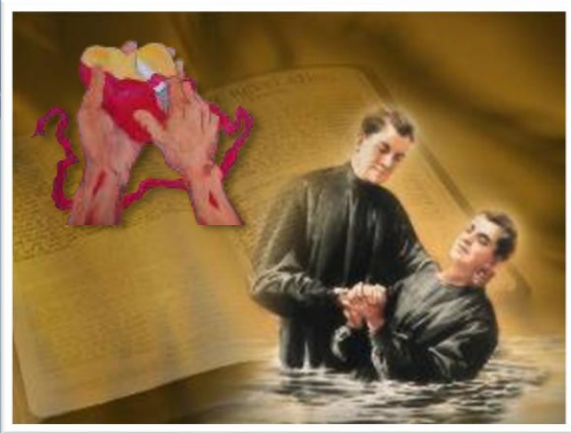
ตามปรัชญาและคำพูดที่ไร้สาระ ตามประเพณี
ของมนุษย์

เราได้รับการเสริมกำลังในความเชื่อและเปี่ยมล้น
ด้วยการขอบพระคุณ (โคโลสี 2:7)

เราถูกหลอกลวง ถูกพิพากษา และถูกริบรางวัลของ
เรา (โคโลสี 2:8, 16, 18)

บัญญัติที่เขียนไว้บนกางเขนของพระองค์

“พระองค์ทรงฉีกเอกสารนี้ที่มีคำสั่งต่างๆ ซึ่งต่อสู้และขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน”
(โคโลสี 2:14)

อับราฮัมยืนยันพันธสัญญาของเขากับพระเจ้าโดยการเข้าสู่หนัต (ปฐมกาล 17:11) เรายืนยันพันธสัญญาของเรากับพระเยซูโดยการบัพติศมา ซึ่งเป็นการ “เข้าสู่หนัตในพระคริสต์” (โคโลสี 2:11-12) นี่หมายความว่า การเข้าสู่หนัตทางกายภาพไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว เมื่อชี้แจงประเด็นนี้แล้ว เปาโลจึงพูดถึงงานของพระเยซูบนไม้กางเขน พระเยซูทรงทำอะไรบ้าง?

พระองค์ทรงประทานชีวิตแก่เรา
และทรงยกโทษบาปของเรา
(โคโลสี 2:13)

พระองค์ทรงยกเลิกหนี้สินตามกฎหมาย
ที่ค้างชำระแก่เรา (โคโลสี 2:14)

พระองค์ทรงมีชัยเหนืออำนาจ
และผู้มีอำนาจแห่งความชั่วร้าย
(โคโลสี 2:15)

เอเฟซัส 2:14-15 ชี้แจงว่า “กฎเกณฑ์” หรือ “ข้อกำหนด” ที่เป็นอุปสรรคต่อเรานั้นคือกฎเกณฑ์ทางพิธีกรรม ซึ่งเป็นกำแพงกั้นระหว่างชาวยิวและคนต่างชาติ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางพิธีกรรมของพันธสัญญาเดิมอีกต่อไป เพราะได้สำเร็จสมบูรณ์และสิ้นสุดลงในพระคริสต์แล้ว

ปัญหาที่ทำให้ความเชื่อสั่นคลอน

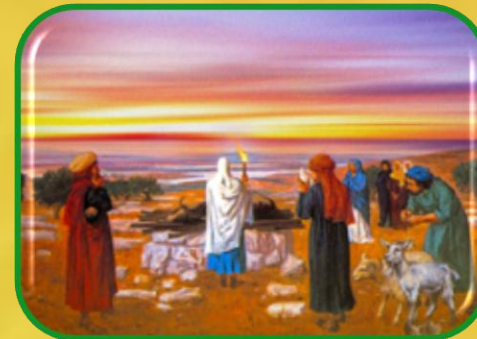
วันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์, วันขึ้นค่ำ, และวันสะบาโต

“เพราะฉะนั้นอย่าให้ใครพิพากษาท่านทั้งหลายในเรื่องการกิน การดื่ม ในเรื่องเทศกาล หรือวันต้นเดือน หรือวันสะบาโต” (โคโลสี 2:16)

นอกจากการทำสัปดาห์แล้ว ยังมีประเด็นอื่นๆ ที่ทำให้ชาวยิวแตกต่างจากคนต่างชาติ ได้แก่ พิธีกรรมทางศาสนาและเทศกาลต่างๆ

เปาโลได้อธิบายบทบาทของการทำสัปดาห์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว ตอนนี้ ด้วยคำว่า “ให้” เปาโลชี้ให้เห็นถึงความหมายของการยกเลิก “ข้อบัญญัติ” (กฎพิธีกรรม) นั่นคือ การปฏิบัติตามพิธีกรรมและเทศกาลต่างๆ ไม่ใช่ข้อบังคับเพื่อความรอดอีกต่อไป ซึ่งพระเยซูทรงทำให้สำเร็จโดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (มัทธิว 27:51; โคโลสี 2:16)

ดูเหมือนว่าเปาโลจะอ้างถึงฮีบรู 2:11 เพื่อสรุประบบพิธีกรรมทั้งหมดของสถานศักดิ์สิทธิ์ในประโยคเดียว ซึ่งหมายความว่าวันสะบาโตที่กล่าวถึงในที่นี้คือวันสะบาโตตามพิธีกรรมเจ็ดวัน (ซึ่งต้องปฏิบัติตามไม่ว่าจะเป็นวันใดของสัปดาห์) และไม่ใช่วันสะบาโตประจำสัปดาห์ (ซึ่งรวมอยู่ในกฎศีลธรรม เป็นสากลและใช้ได้กับทุกคน ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ)

บทบัญญัติของมนุษย์

“สิ่งทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่จะพินาศเมื่อใช้มัน และเป็นเพียงกฎเกณฑ์และคำสอนของมนุษย์” (โคโลสี 2:22)

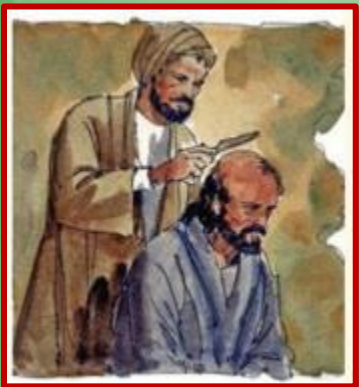
ครูสอนเท็จที่เปาโลกล่าวถึงหลายครั้งในจดหมายของท่านคือ ชาวยิวที่สอนว่า จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายของชาวยิวเพื่อรับความรอด (กิจการ 15:1, 5) กฎหมายเหล่านี้ยังรวมถึงกฎเกณฑ์มากมายที่พวกเรับบัญญัติขึ้นด้วย

ขอให้เราพิจารณาตามเหตุผลของเปาโล ในการรับบัพติศมา เราได้ตายจาก “หลักการพื้นฐานของโลก” และมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ หากเรายังคงกังวลเกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เราก็ยังคงอยู่ในโลก และเรากังวลเกี่ยวกับสิ่งที่จะหายไปเมื่อเราใช้ไปเรื่อยๆ (โคโลสี 2:20-22)

ขอให้เราพิจารณาตามเหตุผลของเปาโล ในการรับบัพติศมา เราได้ตายจาก “หลักการพื้นฐานของโลก” และมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ หากเรายังคงกังวลเกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เราก็ยังคงอยู่ในโลก และเรากังวลเกี่ยวกับสิ่งที่จะหายไปเมื่อเราใช้ไปเรื่อยๆ (โคโลสี 2:20-22)

โดยสรุป เราต้องได้รับการชี้นำจากคำสอนที่อยู่ในพระคัมภีร์ ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า และไม่ใช่ว่าจากปรัชญาหรือเหตุผลของมนุษย์

“คริสเตียนเปรียบเสมือนต้นสนซีดาร์แห่งเลบานอน ข้าพเจ้าเคยอ่านมาว่า ต้นไม้ไม่ได้เพียงแค่หยั่งราก
สั้นๆ ลงไปในดินร่วนซุยเท่านั้น แต่มันหยั่งรากที่แข็งแรงลึกลงไปในผืนดิน และหยั่งรากลึกลงไปเรื่อยๆ เพื่อ
ค้นหาที่ยึดเหนี่ยวที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และท่ามกลางพายุที่รุนแรง มันก็ยังคงยืนหยัดอย่างมั่นคง โดยได้รับการ
ยึดเหนี่ยวจากเครือข่ายรากที่อยู่เบื้องล่าง

เช่นเดียวกับคริสเตียนที่หยั่งรากลึกในพระคริสต์ เขามีศรัทธาในพระผู้ไถ่ของเขา เขารู้ว่าเขาเชื่อในผู้ใด เขา
มั่นใจอย่างเต็มที่ว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาป ... รากแห่ง
ศรัทธายังลึกลงไป คริสเตียนแท้จริงก็ เช่นเดียวกับต้นสนซีดาร์แห่งเลบานอน ไม่ได้เติบโตในดินอ่อนๆ บน
ผิวดิน แต่หยั่งรากลึกในพระเจ้า และยึดติดอยู่กับรอยแตกของหินบนภูเขา”